

C O S M O L O G I E

Zevende Les.

INLEIDING.

Waar de vorige les vele vragen deed rijzen, gaat de beantwoording van enige dier vragen - op verzoek - aan de nieuwe les vooraf.

De eerste vraag betreft Sleutels no. 6 pag. 1 punt b., waar gesproken wordt over het aanpassen van de eigenschappen van de stof aan verlangde mogelijkheden, die buiten het onmiddellijk bereik van deze stof liggen. Hierbij werden de volgende voorbeelden gegeven:

Een geest verlangt een uiting in het stoffelijke, aangevuld met een beleving in het geestelijke. De beleving in het geestelijke behoort niet tot de normaal stoffelijke eigenschappen en zal dus in een éénwording met het stoffelijke allereerst moeten worden verworven. Zij bereikt daardoor capaciteiten en mogelijkheden, die buiten het normaal stoffelijk gebied liggen en toch in de persoonlijkheid verwerkelijkt kunnen worden. Een concreet voorbeeld hiervan te geven is erg moeilijk, omdat voor U concreet betekent: zuiver stoffelijk. En deze waarden zijn juist allesbehalve stoffelijk. Laten we het zo proberen:

We nemen aan, dat een mens op aarde geboren zal worden. De geest, die incarneert, heeft een bewustzijn. Dat bewustzijn wordt overgebracht op het stoffelijk vlak. Het wordt daarmee mentaal gebied, beheersende een reeks van lagere voertuigen plus het stoffelijk lichaam. In het stoffelijk lichaam zijn bepaalde mogelijkheden en eigenschappen. De geest kan echter - krachtens haar vorige belevingen - verlangen om meer door te maken, meer te beleven, meer waar te nemen, te kunnen handelen, enz. dan stoffelijk normaal kan gebeuren.

Wanneer die geest dan deze stof instelt op een gedeeltelijk samenwerken met de geest, die daardoor vrij is in haar eigen gebieden te opereren, maar de resultaten van haar operaties in geestelijke gebieden stoffelijk kan uitdrukken (dat kan op allerhand gebied zijn zoals genezing, lering, enz.; dat is de uitdrukking, want de actie gaat nog verder), dan heeft ze dus iets bereikt, wat niet ligt op normaal stoffelijk niveau - dus buiten de mogelijkheden van het normaal stoffelijke - maar wat door de geest in samenwerking met het stoffelijke wel gerealiseerd kan worden.

Dit wordt vaker bereikt, dan U denkt. Bewuste helderziendheid, bewuste inspiratie, kortom alle bewuste gebruik van occulte of z.g. paranormale gaven op aarde is reeds in zekere mate een bereiken van hetgeen hier wordt aangeduid. Het moet echter bewust gebeuren. Want op het ogenblik, dat U er niet van bewust bent, is er nog geen deelgenootschap tussen geest en stof. En dit deelgenootschap is juist het begeerlijke, omdat hierdoor de eerste reeks der ervaringen van de stof, enz. - dus het eerste punt - wordt aangevuld met de nieuwe factor: samenwerking tussen stof en geest en de mogelijkheden daarvan.

Hoe is het nu mogelijk die samenwerking te krijgen. Over het algemeen begint het streven bij de geest. De geest streeft. Daardoor komt de stof tot een reeks onverklaarbare handelingen. Ze kunnen niet redelijk worden verklaard maar desalniettemin wel worden aanvoeld en van binnen uit beleefd en verwerkt. Dan treedt een rationalisatie-proces op,

waarbij de stof plus het stoffelijk bewustzijn trachten een eigen verhouding te vinden tot het optreden van deze krachten in het ik. Daarna treedt een toestand op, waarbij deze krachten dus door het stoffelijke bewustzijn kunnen worden geëvoqueerd, a.h.w. kunnen worden opgeroepen en gebruikt, om daarmee in overeenstemming met het geestelijk streven - want dat is noodzakelijk, anders kan de kracht niet tot uiting komen - dus deze krachten te uiten op de ogenblikken, dat het stoffelijk begeerlijk is. En hiermee is het ogenblik van beheersing ingetreden.

In verband met punt c. werd het volgende gezegd:

Op het ogenblik, dat ik materiëel besta, afgezonderd van de wereld, blijf ik beperkt tot een zelfbeleving, waarbij ik geen deel heb aan hetgeen anderen overkomt, aan hetgeen anderen aan vreugden, smarten en derg. hebben. Voorbeeld: Ik sta ergens buiten en zie een dier lijden. Het lijden van dat dier spreekt in mij aan en ik zal handelen om het lijden van het dier op te heffen. Ik heb mijn eigen bewustzijn plus mijn eigen ervaring uitgebreid tot dit dier. Zodoende ben ik in contact gekomen met de materie rond mij. En uit die materie rond mij zal ik ervaringen opdoen binnen de vermogens van mijn bewustzijn, die ik anders niet zou ervaren. In zijn zuiverste uitdrukking is het: cosmische naastenliefde. Dus een naastenliefde, die alle zijn - onverschillig in welke vorm - gelijktijdig tracht te beleven als deel van het ik en handelend optreedt, alsof dit deel van het ik ware.

Wat dat handelen betreft, is hier een ander voorbeeld. Nemen we aan, dat een hond een wond heeft opgelopen. Die wond is pijnlijk. U begrijpt, dat het dier zenuwachtig is. Dit begrijpen op zichzelf betekent dus reeds, dat U zich in de denkprocessen van het dier verplaatst, in diens bewustzijnsprocessen. U gaat daarna handelend optreden door te kalmeren en de wond te verbinden. U heeft dus een lijden ongedaan gemaakt. Dat heeft U alleen gedaan, omdat dit lijden voor U begrijpelijk en voelbaar was. Naarmate U dit sterker gevoelt en U sterker realiseert, wat het voor het dier - niet voor U - betekent, zult U meer één-zijn met het dier en als zodanig het ervaren van het dier kunnen toevoegen aan Uw eigen ervaring.

Inzake punt d. werd opgemerkt:

Deze woorden lijken weinig-zeggend, omdat het hier een technische constructie is, een soort advokantentaal. Met andere woorden, het is juist in deze vorm gegoten, om elke uitwijking en andere uitleg onmogelijk te maken. Maar om het iets soepeler te zeggen, waarbij ik dan steeds weer moet verwijzen naar de oorspronkelijke zin: Op het ogenblik, dat mijn denken zo sterk is, dat ik de kracht van mijn denken kan gebruiken om toestanden of vormen in mijn omgeving te wijzigen, te creëren of te vernietigen, heb ik een beheersing over de materie van uit het mentale bereikt. Voorbeelden hiervan vindt U o.a. in telekinese, tele-portatie, enz. Maar dat is niet alles. Een beheersing gaat nl. veel verder. Vandaar juist deze constructie van de punten. Want er worden hiermee niet alleen verschijnselen bedoeld, waarbij gedachtenkracht invloed uitoefent op stof, zoals bij telekinese, enz., maar zelfs de absolute vorm van beheersing, waarbij dus stof vormgebonden wordt (d.w.z. dat een vorm wordt geschapen) alleen door middel van gedachtenkracht. En wel tijdelijk of voorgoed. Dat is het scheppend vermogen, dat als mogelijkheid in elke mens ligt, maar over het algemeen niet gerealiseerd wordt. Toch behoort het verwerven van deze beheersing tot het doel van ons leven. Het is niet een van de hoogste of een der meest nabijstaande punten. Het is a. h.w. de laatste fase, the finish.

Daarna werd de volgende alinea aangehaald: "Zodra niet meer stoffelijk redelijke elementen optreden, zodra geen vergelijking meer mogelijk is tussen vormen, impulsen en bewegingen, houdt het mentale op." Dit is niet eenvoudig te vertolken door de woorden: "Als er geen indrukken komen, houdt het mentale werken vanzelf op." Want men moet niet vergeten, dat hier gewezen wordt op een associatie of een vergelijking tussen vorm,

impuls en beweging. Men zou kunnen zeggen: "Waar de vormwereld ophoudt, houdt de mentale wereld op." Er zijn n.l. emotionele toestanden, die helemaal niet met vorm, met tijd of met beweging in samenhang zijn, maar die innerlijk ervaren worden, b.v. liefde. Zo'n emotie reikt dus boven het mentale uit, waar zij daar volkomen gelijksoortig desnoeds nog ervaren kan worden. Maar wanneer de liefde gepaard gaat met een persoonlijke bezitsuitdrukking, met een bezitsverlangen, dan is het weer vorm-gebonden en behoort het dus nog tot het mentale gebied.

Over het begrip tijd werd nog het volgende gezegd:

We hebben een geformaliseerde tijd, d.w.z. de tijd, die op aarde geldt voor tijdsberekening. Waar deze in het gewoonteleven van de mens en in zijn realisaties als mens een zeer grote rol speelt, moeten we deze nemen als eerste en meest voorkomende. Maar daarnaast bestaat de persoonlijke tijd. En die persoonlijke tijd bestaat wel degelijk in een vormwereld. Met terzijde-stelling van de zuiver uiterlijke elementen is het echter een innerlijke beleving, waarbij indruk, vormgeving en dergelijke bepalend zijn voor het tijdsverloop. Want ook dat is een tijd. Denkt U b.v. eens aan het lezen van een boek, waarbij men de tijd vergeet. Het is een wereld-afgeslotenheid, waarbij het persoonlijk tijdselement op de voorgrond treedt en later - bij vergelijking met het geformaliseerde tijdselement van deze wereld - tot de ontstellende ontdekking voert, dat men uren bezig is geweest, òf dat men pas zo kort bezig is.

Daarna volgde een nadere uiteenzetting over "onthecht" zijn (Sleutels no. 6, pag. 3). Kort en eenvoudig gezegd is het dit: Op het ogenblik, dat wij leren het leven te ondergaan, het in onszelf te waarderen zonder één van die waarden te beschouwen als iets, dat noodzakelijk is voor ons eigen bestaan, komen we tot een ware onthechting en dus ook pas tot een ware beleving.

Ten opzichte van het geschoolde denken (Sleutels no. 6, pag. 5) rees de moeilijkheid het denken te richten op astraal gebied, dus op belevingen, die liggen buiten de eigen wereld. De vraag rees, hoe men dat zou moeten doen, waar men in het waakbewustzijn van het astrale niets af weet. Hierop kwam het volgende antwoord:

Wanneer een autobus een rondrit maakt, is het dan noodzakelijk, dat de bus ook weet, hoe de route loopt? Neen, niet waar? Dat moet de chauffeur weten. Op het ogenblik, dat U dus deze periode van vermoeidheid hebt doorgemaakt - een bewust verwekte vermoeidheid wel te verstaan, juist om het bewustzijn van het lichaam zo ver mogelijk uit te schakelen - neemt automatisch zonder meer (omdat de reactie op indrukken en eigen denkproces is uitgeschakeld) het z.g. onbewuste of onderbewuste denken over. En het onbewuste denken draagt waarden in zich, die wel degelijk thuis zijn op astraal gebied. Ja, verder waarden, die ook het mentale gebied, enz. kent. Dus dan ontstaat automatisch een toestand, waarin astrale waarden gemakkelijker worden gerealiseerd. En dan kan Uw hele vraag dus worden teruggebracht, niet tot: "Hoe moeten we dat nu precies zien?" maar eenvoudig tot: "Welke gedachte kan ik bij mijn concentratie of bij benadering gebruiken om deze toestand zo snel mogelijk te realiseren."

Het is voor ons dus helemaal niet noodzakelijk om het astrale gebied te kennen. Maar het zou wel begeerlijk kunnen zijn een methode te kennen, een wijze van concentratie of een onderwerp van beschouwing, dat voor ons de astrale elementen scherper doet doorkomen. En dan kunnen we dat heel eenvoudig zo zeggen:

Op het ogenblik, dat er beelden gaan optreden in ons bewustzijn, zullen ze over het algemeen betrekkelijk vaag zijn en soms met herinneringsbeelden a.h.w. doorweven. Nu geef ik geen aandacht - dat zult U misschien heel vreemd vinden, maar het is toch juist - aan alle elementen, die mij niet bekend voorkomen. Ik realiseer me dus herinneringsbeelden en niet de vormen, die daarbij nog verder optreden.

Het herinneringsbeeld breng ik terug tot een realisatie van mijn eigen toestand in de periode, dat dit beeld bestond; plus een oordeel

over mijn eigen houding - van uit mijn huidig standpunt - over hetgeen toen bestond. Hierdoor heb ik mijzelf losgemaakt van mijn continuïteit in tijdsbeleving en ruimtebeleving.

Met dit losmaken heb ik ook tevens mijn beschouwing beperkt tot een enkel punt, zodat geen volgorde van scènes mij meer lastig kan vallen, maar slechts één scène door mij wordt beschouwd. En dan zal ik zien, dat deze langzaam wegwijkt, alsof het een soort film is, waarbij de camera van het beeld wegloopt, terwijl wij dan als bij een soort coulisse andere vormen daarvoor zien treden.

Die andere vormen - in het begin meestal wazig - zullen zich langzaam maar zeker omschrijven. Wij letten daar niet op. Dan komt er een ogenblik, dat deze scène verdrongen is door een reeks van andere beelden, die we dan nolens volens moeten ondergaan. In dit ondergaan is de realisatie van het astrale gebied geboren. En dan krijgen we dus associatie-beelden, die wel degelijk in relatie staan met de eigen instelling t.o.v. dat beeld, maar die desalniettemin waarden van een minder stoffelijke wereld realiseren, kenbaar maken en op de duur ook beleefbaar. Het is niet iets, dat met de eerste oefening altijd slaagt, maar het is wel iets, dat bij een regelmatig pogen in deze richting - laten we zeggen na 49 of 50 oefeningen - zeker resultaat afwerpt.

De vraag, of het wenselijk is, dat we dit soort dingen doen, omdat astrale ervaringen ook lagere emoties omvatten, werd als volgt beantwoord:

Ze zijn een ontleding van de lagere emoties en een erkennen van de drijfveren daartoe. Dat wil zeggen, wie het astraal gebied kan beschouwen van uit een kritisch standpunt - vandaar mijn opmerking "beschouw dat beeld van uit je eigen tijd en oordeel daarover" - zal de kritische instelling ook behouden tegenover het astrale beeld. Hij zal dus de relatie tussen de waarde van de astrale wereld en de daarin optredende emoties en zijn eigen oordeel en wereld vaststellen, waardoor een werkelijke bewustwording van het astrale plaats vindt. Een zuivere beleving van het astrale kan nooit een zuivere bewustwording zijn.

Na deze vragen volgde het nieuwe onderwerp:

BEWUSTWORDING IN DE GROTE WERELD.

De kleine wereld, die wij omschreven en beschouwd hebben, was een wereld, waarin onze persoonlijkheid een zeer grote rol speelde. In de kleine wereld is het voortdurend je eigen ik, dat je de waarde doet bepalen van hetgeen je omringt. Zelfs wanneer je geheel vrij bent van elke onmiddellijke binding met de kleine wereld, zul je nog altijd van uit jezelf die wereld moeten ondergaan en beleven.

De grote wereld nu is eigenlijk tegenovergesteld hieraan. Want de grote wereld is gebaseerd op de cosmos, de levenskracht, de levende waarde, die in ons allen bestaat. Om deze te doorleven, ons daarvan bewust te worden, zullen wij de gehele persoonlijkheid - dus ook het eigen oordeel - terzijde moeten stellen. Dit houdt in, dat alle lagere voertuigen, die nog een vormbewustzijn kennen, bij een dergelijke bewustwording niet redelijk deel hebben aan het proces.

Hieruit blijkt wel, dat voor de doorsnee-mens een bewustwording in de grote wereld moeilijk te bereiken is en - zo ze al bereikt wordt - nog moeilijker is uit te drukken in voor de stof nog enigszins aanvaardbare termen. Het proces van de bewustwording in de grote wereld kan alleen meegedeeld worden volgens mij door een gezamenlijke meditatie, waarbij de waarden der gedachten worden verlaten, de emotionele ervaring van eenheid met het Al optreedt en uit deze eenheid langzaam maar zeker een verflechting van persoonlijkheden ontstaat, die een gezamenlijk omvatten van

een deel van de cosmos tot realiteit maken voor elk der deelhebbers.

Om nu de behoeften van de mens niet te kort te doen en toch ook in korte punten te omschrijven, hoe de bewustwording in de grote wereld gebaseerd moet zijn, zal ik enkele punten weglaten, waar deze in een menselijke wereld toch tot de onmogelijkheden behoren.

In de allereerste plaats: een bewustwording in de grote wereld is een het-ik-verliezen in de Al-Persoonlijkheid of de Algeest. Dit kan tijdelijk - soms ook voor langere duur - worden gerealiseerd en zal alle voertuigen, die op lager vlak bestaan, dan tot onmiddellijk voertuig maken van deze grote Kracht.

Ten tweede: Elk één-worden met de krachten van Het Al betekent gelijktijdig een in-zichzelf-verwerven van alle waarden, die in het Al zijn gelegen. Het bewustzijn van de grote wereld impliceert een volledig bewustzijn omtrent alle waarden, die eens bestaan hebben of zullen bestaan volgens menselijk begrip, in het ik, waar - in het verband met de grote wereld - dit gehele bewustzijn wordt afgedrukt in de persoonlijkheid.

Punt drie: In een bewustwording in de grote wereld gaat het ik niet ten onder, maar wordt teruggebracht tot zijn oorspronkelijke functie: Een klein deel van een groot geheel met nauw omschreven taken, maar gelijktijdig een bewustzijnsmogelijkheid, die het geheel omvaamt.

En dan als laatste punt: De bekroning, die wij kennen, van een bewustwording in de grote wereld, is het opgaan in God. De grote wereld omvat dus in haar mogelijkheden alle werelden, van de hoogste tot de laagste. Er is geen aparte bewustwording voor elke wereld te omschrijven in verband met de grote wereld. De grote wereld dringt door in alle kleine werelden en zal dus in elke kleine wereld gelijkelijk gerealiseerd kunnen worden, waarbij het persoonlijk bewustzijn op de duur zo zeer aan de grote wereld kan beantwoorden, dat de kleine wereld verlaten wordt, zelfs wanneer een deel van de vroegere persoonlijkheid nog actief in die wereld blijft.

Waar ons pogen in de cosmos één te zijn met alle dingen een directe band met alle dingen inhoudt, zal het ons vaak zeer moeilijk zijn een zuiver stoffelijk of zelfs in de vormwereld geestelijk bestaan aan te passen aan dit bewustzijn. Vandaar dat een bewustwording in de grote wereld van uit het standpunt der lagere werelden een verliezen is van het ik, een versmelten van het ik of een opgaan van het ik in een grotere ikheid.

Dit is echter slechts ten dele waar. Want ofschoon de uitdrukkingswaarden, zoals die in het onvolmaakte voor het ik nog bestonden, wegvallen bij de eenheid met de grote wereld, zal die eenheid met alle krachten, dus ook met alle door ons opgesomde krachten, die gezamenlijk de werelden regeren en beheersen, ons de uiting "volmaakt" doen geven. De uiting is volmaakt, omdat de Alkracht met Zijn volledig bewustzijn onze uiting beheerst. Wij zijn dan voertuig geworden van de Alkracht, maar gelijktijdig hebben wij een volledig bewustzijn zowel omtrent de Alkracht als omtrent hetgeen door ons wordt volbracht in eenheid met de Alkracht.

Alle realisatie, die in de grote wereld plaats vindt, is volmaakt, d.w.z., al-omvattend en al-beheersend. Een bewustwording in de grote wereld betekent dus gelijktijdig een vergroting van onze beheersing, van onze kracht en ons vermogen. Waar echter de ikheid opgaat in de grote Wil, zal de kracht in het ik dan in overeenstemming gebruikt worden met de grote Wil. Wanneer deze processen zich voltrokken hebben, kunnen wij zeggen, dat voor ons hemel en aarde niet meer bestaan. Voor ons bestaat alleen de Wil, waarvan wij nog de uiting zijn.

Om echter tot een dergelijke toestand te geraken, is het noodzakelijk, dat men eerst de kleine wereld leert beheersen. Heeft men de ont-hechting, die in de kleine wereld ook noodzakelijk is, bereikt, dan is het noodzakelijk zich een beeld te vormen van de hogere krachten. Dit beeld wordt verworven door de zuivere en onpartijdige beschouwing van alle levenswaarden, geestelijk zowel als stoffelijk - die kenbaar zijn. Men ziet

dan in het gehele leven een reeks van richtlijnen, een reeks van wetten, die veel verder reiken dan de kleine wereld, die wij kennen en waarin wij beheersingsmogelijkheden voor onszelf vinden.

Als resultaat zullen wij kunnen streven naar dit hogere beeld. Dat betekent op de duur zelfs de waarnemingen, waaruit het bewustzijn eerst werd verworven, verwaarlozen. De waarneming is een bijkomstigheid, evenals de beleving. Het streven wordt hoofdzaak.

Zo is het mogelijk een bewustwording in de grote wereld uit te drukken als een volledige inzet van de wil in één richting met uitschakeling van alle bijkomstige factoren, waardoor deze wil een contact verwerft met grote krachten, die volmaakt zijn: De wil moet dan ook nog in staat zijn bij bereikt contact het eigen ik om te stellen als een uiting van de grote kracht, die men nu eenmaal heeft ervaren en bereikt.

De consequenties hiervan zijn van uit de verschillende werelden als volgt:

Materie, o.a. aarde: Een wegvallen van de levensmogelijkheid op deze aarde, zodra de taak, die men op aarde voor zichzelf gesteld ziet door het Goddelijke, is volbracht. Het verdwijnen zal echter niet plaats vinden door een normale dood of overgang, maar ofwel door een volkomen uitblussing, dan wel door een directe transformatie, waarbij de eigen materie wordt getransmuteerd tot fijnere en zo het werkingsbereik in andere werelden wordt vergroot, terwijl de zichtbare en stoffelijke benaderingsmogelijkheid van de materiële wereld tijdelijk teloor gaat. Zij kan wel - zij het niet voortdurend - gerealiseerd worden. De enige uitzondering hierop: indien de goddelijke Wil deze uiting op aarde doet weerkeren.

Van uit de lagere sferen (gerekend hieronder zowel astraal gebied, mentaal gebied, als de eerste lichtsferen): Waar vormen hier reeds de gedachten volgen, zal het eerste verschijnsel zijn een totale verandering van de wereld, die zo sterk wordt gehandhaafd, dat alle persoonlijkheden, die hiermee in contact komen, de sereniteit hiervan ondergaan. In deze wereld volgt een sublimatie van het ik, waarbij elk vormbewustzijn teloor gaat, maar eigen activiteit - als resultaat van het willen één-zijn met de Volmaakte, met het Goddelijke - zeker blijft voortgaan, waarschijnlijk in het begin normaal. Langzaam maar zeker treden veranderingen in, waarbij de persoonlijkheid - zich volledig bewust van het Goddelijke - in zijn eigen wereld en sfeer gelijk leidsman en baken kan worden voor anderen.

In de niet-meer-vorm-kennende sferen, dus de hogere lichtsferen, die nog de entiteit afzonderlijk en begrensd erkennen, ligt de zaak als volgt: De persoonlijkheid, die hier het contact zoekt en vindt met de grote wereld, zal als resultaat hiervan zijn eigen persoonlijkheid versmelten met elke persoonlijkheid, die in de nabijheid te vinden is. In deze versmelting wordt de emotie, de beleving en de ervaring, die het ik heeft doorgemaakt, aan anderen zo volledig mogelijk overgegeven. Wanneer de éénheid volledig bereikt werd, zal het oorspronkelijke voertuig (dus het vormbegrensde ik) zich voor de anderen oplossen, terwijl dit ik zich gelijktijdig blijft uiten in al degenen, die deel konden en wilden hebben aan het ervaren, dat tijdens het bewustzijn van de grote wereld optrad.

Daarboven gelegen werelden kan ik U helaas niet beschrijven.

De consequenties, die dus een bewustwording in de grote wereld voor ons heeft, zijn vele. In de eerste plaats houden zij in: Een verlies van onze eigen wereld. Een verlies van onze eigen persoonlijkheid en al datgene, wat daarvoor op het ogenblik nog belangrijk is. Het is een volledige opoffering en overgave aan het Goddelijke, gepaard gaande met een volledig beleven van het Goddelijke, dat het bewustzijn zeer sterk wordt uitgedrukt, maar niet meer wordt gerealiseerd als een functie van het ik, doch slechts als een functie van het Goddelijke.

Indien U zich de moeite wilt getroosten deze woorden te herlezen, dan zult U zien, dat ondanks hun beknoptheid zij zeker een richtlijn inhouden voor een streven, dat misschien aarzelend in deze wereld begonnen kan worden, maar dat zijn voltooiing voor praktisch allen van ons zeker eerst zal kunnen vinden in een van de hogere sferen, waarin vorm niet meer gekend wordt.

ENIGE GEGEVENS OVER HET ASTRAAL GEBIED.

Onder astraal gebied verstaan wij een wereld, die zeer fijn-stoffelijk is. In vergelijking tot vaste materie zou men kunnen spreken over gasvormen, maar nog niet ontbonden in kleinste delen zonder meer. Er bestaan n.l. nog krachtvormen, die - als straling tot uiting komende - boven het astrale gebied liggen en toch nog materiëel zijn. Over het astrale gebied dan het volgende:

Het bestaat uit los-gebonden materie, die door haar eigen onderlinge verhouding geleider is voor bepaalde krachten, die binnen frequenties vallen van ongeveer het gedachtenveld. Het zijn dus nog in angström meetbare waarden.

Dit astrale gebied doordringt praktisch alle materie en vormt een band met de buitenwereld. Deze band met de buitenwereld moet U zich dus voorstellen als een contact, dat reikt naar andere krachtgebieden en vormgebieden, die vager zijn en niet bevattelijk voor de mens, die op aarde leeft.

In de mens treedt het astraal gebied betrekkelijk scherp op, omdat hij als drager van zijn gedachte een zeker fijn-materiëel iets nodig heeft, dat in staat is deze gedachte buiten hem in de wereld uit te zenden en - omgekeerd - te ontvangen. Alles wat dus behoort tot de gave van helderziendheid, helderhorendheid en verdere para-normale gaven berust over het algemeen op werkingen, die direct met astrale waarden samenhangen.

In het astrale gebied zelve is echter de materie - deze fijne materie - zo weinig vormvast, dat zij als amorf beschouwd kan worden. Zij kan elke willekeurige vorm aannemen. De vorm, die wordt opgelegd, wordt in deze wereld bepaald door een spanning, dus door een zekere veldsterkte. De groepering gebeurt ongeveer zoals ijzervijlsel zich groepeerd onder invloed van een magnetisch krachtlijnenveld. Het resultaat is, dat elke gedachte, die in zich een scherp en begrensd beeld vormt, automatisch zich zal spiegelen in de haar omringende gebieden van het astrale bereik.

Elke vorm, die op het astrale tot uiting komt, is in feite een waan, voor zover het een stoffelijke realiteit aangaat. Zij is een werkelijkheid, voor zover het een gedachte betreft. Als gedachte kan verder worden gesteld, dat zij de weerkaatsing is van een waarde, die binnen een bewustzijn-hebbend wezen geboren is.

Wanneer wij het astrale gebied van uit het stoffelijke moeten benaderen, dan krijgen wij te maken met spanningen van micro-volts, met stromingen, die kunnen lopen van micro-ampères tot honderdste ampères; en daarbij fluctuatiewaarden en trillingswaarden, die kunnen lopen van ongeveer 2/100 angström tot ongeveer 23 angström. Er zijn dus inderdaad grote variaties mogelijk binnen dit gebied en het omvat betrekkelijk veel.

Voor de mens kan normalerwijze gezegd worden, dat de zich binnen hem bevindende en gedeeltelijk rond hem bevindende astrale materie de vorm aanneemt van zijn lichaam, waar het ik-bewustzijn dit lichaam vereenzelvigt met het ik en tot basis maakt van het denken. De stroomwaarden, die daarin optreden, liggen over het algemeen rond de 2 tot 3 duizendste volt, en de 2 tot 3 duizendste ampère. Ze zijn dus micro-waarden.

Onder emotionele toestanden echter kan de spanning zozeer worden verhoogd, dat stromen kunnen optreden, die zelfs 1/10 ampère benaderen, terwijl de spanning in enkele gevallen t.o.v. de omgeving steeg tot honderdvoud de grondwaarde omgeving. Hieruit blijkt wel, dat in de mens juist de astrale waarde als een zeer variabel iets optreedt. Dit is te danken aan het feit, dat aan het celweefsel zekere krachten onttrokken kunnen worden voor het astrale, die tijdelijk op dit gebied getransponeerd daar geuit worden.

Het astrale gebied, staande onder de indruk en invloed der gedachten, kan blijven voortbestaan voor de mens, nadat zijn lichaam uit zijn be-

wustzijn is uitgeschakeld, dan wel te niet gaat. In dit astrale gebied zal dan zijn ik-voorstelling - gebruik makende van een hoeveelheid astrale materie, die hij voortdurend binnen zijn eigen vorm heeft samengebracht - een volkomen belichaming geven. Een belichaming, waarmee gehandeld wordt als met een stoffelijke. Onder gunstige condities, wanneer voldoende spanning uit omringende mensen, wezens, of zelfs uit de omgeving zonder meer onttrokken kan worden, is een verdichting van de astrale materie mogelijk, die haar in staat stelt om zuiver materiële waarden te benaderen, te beroeren en eventueel daarop invloed uit te oefenen.

Waar het astrale gebied voor de mens dus een deel van zijn wezen uitmaakt, dienen wij ons te realiseren, dat daarnaast andere wezens kunnen leven en bestaan, wier bevoertuiging alleen astraal is. Zij zullen dan op dit vlak de mens ontmoeten, eventueel met die mens kunnen werken of die mens kunnen beïnvloeden.

Waar dit astraal is, is het semi-stoffelijk. De waarden, die van uit dit gebied komen, zullen dus nooit hoog-geestelijk zijn of alleen denkbeelden bevatten. Zij gaan gepaard met daadprikkelers, daadstellingen of kleine gebeurtenissen, enz.

Om van uit jezelf dit astraal gebied te realiseren, zou je afstand moeten doen van je stoffelijke werkelijkheid met een bijhouden van je persoonlijkheidsvoorstelling. Hierdoor sluit je n.l. een ogenblik je eigen wereld uit, terwijl je - jezelf kennende, zoals je bent - de begrenzing van de astrale materie in jezelf voortdurend nog scherp tekent. Zo treed je dan als astraal wezen astrale invloeden tegemoet.

Vallen deze astrale invloeden binnen datgene, wat stoffelijk realiseerbaar is, dan zullen de indrukken daarvan optreden als een soort van droom, een dagdroom; of vaak ook als een emotie, waarvan de oorzaak niet geheel duidelijk is. Dit laatste treedt echter vooral op, wanneer geen zuivere herinnering wordt meegebracht uit het astrale naar het zuiver stoffelijke, terwijl de toestand zelf ook in het lichaam nog gerealiseerd wordt. Dit weer door de spannings-verhouding, die bestaat tussen de cellen van het lichaam en het astraal lichaam, dat zich in dit lichaam beweegt.

Waar de materie in het astraal gebied zo weinig vormvast is, rijst wellicht de vraag, hoe men zich de omgeving daar voorstelt. Qua vormen is de astrale wereld voor de doorsnee-mens het duplicaat van die waarden, die hij in zijn eigen wereld scherp omschreven kent. Met andere woorden een wereld, die gelijk komt aan alle beelden, die in hem leven. Verder blijft zij enigszins mistig, dus er is geen vast-getekende einder. Er is niet vast te stellen, waar de vorm ophoudt en het vormloze begint, of omgekeerd.

Opmerkelijk is verder, dat de gedachte, die in de mens leeft en niet door hem als deel van zijn persoonlijkheid wordt erkend, door hem in dat astraal gebied juist vaak wordt beleefd als een buiten hem staande waarde. Zo zal menig mens voor zichzelf zekere impulsen ontkennen en deze buiten zich zien als levende wezens. Wanneer een dergelijk wezen echter niet door één maar door meerderen wordt gezien in ongeveer dezelfde vorm of verhouding, dan zal het beeld, dat door hen astraal ervaren wordt, een composiet-beeld zijn, dat de eigenschappen, die allen daaraan toeschrijven, ongeveer gelijkelijk in zich draagt, daarbij alleen die eigenschappen eliminerend, die door sommigen van de denkers worden tegengesproken. Het wezen krijgt dan een eigen gestalte en eigen geaardheid.

Naarmate men aan dit wezen meer aandacht schenkt, dus meer van zijn gedachten daaraan wijdt, zal het ook een meer zelfstandig leven gaan voeren. Dit laatste is begrijpelijk, want waar de invloed van meerderen het beeld in stand houdt en het beeld als geheel door allen is aanvaard, is de contrôle van de eenling over dat beeld aanmerkelijk verminderd.

Op de duur kunnen composiet-beelden ontstaan met een buitengewone kracht en activiteit, die zelfs een stoffelijke bevoertuiging tijdelijk

kunnen simuleren (dus in de vorm van een mens of een materialisatie op aarde zouden kunnen verschijnen) en die gedurende zeer lange tijd een bestaan kunnen voeren. We moeten ons echter realiseren, dat deze astrale vormen dan slechts bezield zijn door de gedachten, die er aan worden gewijd. Op deze wijze zien wij dus inderdaad vele schijnwezens optreden, maar we mogen niet de fout begaan aan te nemen, dat zij waan zijn. Op astraal gebied hebben zij inderdaad krachten en machten. En zijn zij dan ook niet vrij in hun handelingen, maar worden zij daarin bepaald door de ingelegde waarden, zo zullen zij desalniettemin handelen als een realiteit en ons zo kunnen beïnvloeden.

Verder moogt U niet concluderen, dat U al, wat U denkt, daar kunt zien. Want hier hebben we te maken - zoals gezegd - met fijne materie en er is dus een zekere intensiteit van gedachte nodig, voordat gesproken kan worden van werkelijk zien of waarnemen. In andere sferen, die boven of onder het astraal gebied liggen (dus lichte of duistere sferen, waar geen materie is), wordt het gedachtenleven automatisch geuit en ziet men buiten zich alles, wat men denkt. U moet dat niet met elkaar verwarren. Alleen hetgeen sterk in U leeft en door U toch niet als deel van Uzelf wordt erkend, zult U in het astrale buiten U zien als vorm.

Die andere gebieden, zoals b.v. Nevelland, bevatten het astrale niet meer in zich. Het is ijler qua substantie, d.w.z. in het Nevelland treden krachten op, die niet meer in vaste materiële schema's geacht kunnen worden gebonden te zijn. Qua ervaringen kan het er soms boven, soms beneden liggen. Anders gezegd: de astrale wereld is een uitingswereld, Nevelland een bewustzijnstoestand.

Ik hoop, dat deze samenvatting het voor U iets begrijpelijker maakt, wat we met astraal gebied bedoelen.

.....